

Christ the King

Христос Царь

Christ the King: Who Really Rules Our Hearts?

Dear brothers and sisters in Christ! In 1925, Pope Pius XI established the Feast of Christ the King to remind a troubled world that no earthly ruler, political system, or human authority stands above Jesus Christ. Although this feast originated in the Western Church, the mystery of Christ's Kingship is deeply rooted in our Byzantine spiritual and liturgical tradition. Every time we celebrate the Divine Liturgy of Saint John Chrysostom, the priest begins with the powerful proclamation: "Blessed is the Kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and forever and ever." Notice something beautiful: we do not begin by asking God to establish His Kingdom someday. We proclaim that His Kingdom is already present among us! When we enter the church, we are invited to leave behind the noise and distractions of the world and stand before the throne of the heavenly King. But here is a question worth asking ourselves: If we acknowledge Christ as King every Sunday, why do we so often live as though we are the rulers of our own lives?

In our beautiful Byzantine churches, we see the icon of Christ Pantocrator, Christ the Almighty, the Ruler of All. He holds the Book of the Gospels and raises His hand in blessing. His gaze reminds us that nothing in our lives is hidden from Him. During the Divine Liturgy, we sing the Cherubic Hymn: "Let us set aside all the cares of life, that we may receive the King of all." These words are not simply beautiful poetry. They are a spiritual challenge! We are being asked to set aside our pride, selfishness, anger, and attachments so that Christ may truly reign within us. Yet how often do we sing these sacred words while continuing to hold tightly to the very things that separate us from God? We bow before His holy icons, but do we bow before His teachings? We kiss the Gospel Book, but do we allow the Gospel to change

our decisions? We proclaim Him King with our lips, but does He truly govern our hearts?

The deepest revelation of Christ's Kingship comes not from an earthly throne but from the mystery of His Holy Cross. During the solemn services of Great and Holy Friday, our Byzantine Church sings: "Today He who hung the earth upon the waters is hung upon a tree." What a breathtaking mystery! The One who created the universe allows Himself to be nailed to the Cross. The King of Glory wears a crown of thorns. The One who possesses all power chooses humility, suffering, and sacrificial love. Earthly rulers often demonstrate their power by commanding others, but Christ reveals His divine power by giving Himself completely for others. This is the King we worship! And every Divine Liturgy brings us into communion with His saving sacrifice and Resurrection. When we approach the Holy Eucharist, we receive not merely a symbol of His Kingdom, but Christ Himself, the living King. Yet we must ask ourselves: Are we willing to receive His authority over our lives as eagerly as we receive His blessings? For we cannot truly welcome Christ into our hearts while deliberately refusing to follow His commandments.

Our Byzantine spirituality teaches us that the Kingdom of God must begin with the transformation of the human heart. During Great Lent, through prayer, fasting, repentance, and the Prayer of Saint Ephrem, we ask God to free us from spiritual laziness, pride, and the desire to control others. We pray instead for humility, patience, and love. Why? Because the greatest battle for Christ's Kingdom takes place within our own souls. Every time we refuse to forgive, every time we judge another person, every time we place our desires above God's commandments, we resist the reign of Christ. We cannot sincerely pray "Thy Kingdom come, Thy will be done" and then insist that everything must happen according to our own will. And we cannot repeatedly

sing “Lord, have mercy” while refusing to show mercy to someone who has hurt us. Our beautiful liturgical traditions are meant to lead us toward holiness, not merely preserve religious customs. The question is not simply whether we attend the Divine Liturgy, but whether the Divine Liturgy transforms the way we live.

For us as Ukrainian Catholics, the Kingship of Christ carries a particularly powerful message in a world wounded by war, injustice, violence, and human suffering. Our people know the pain caused when earthly powers place themselves above God’s commandments and disregard the dignity of human life. Yet every Sunday, in the Great Litany, we pray “For peace from on high and for the salvation of our souls” and “For the peace of the whole world.” These are not empty words. They remind us that Christ’s Kingdom is a Kingdom of truth, justice, mercy, and peace. No earthly empire lasts forever, and no human ruler possesses absolute authority. Only Christ is eternal. But believing this must change how we respond to suffering. When we pray for Ukraine, for our soldiers, for grieving families, for prisoners, and for those displaced by war, we must also ask how we ourselves can become instruments of Christ’s peace. We cannot claim to belong to the Kingdom of Christ while allowing hatred, revenge, indifference, or cruelty to become kings over our hearts. The Kingdom of Christ must be visible not only in our churches, but in our homes, our families, our communities, and in the way we treat the most vulnerable among us.

Finally, dear brothers and sisters, every Divine Liturgy directs our hearts toward the glorious Kingdom that will be fully revealed when Christ comes again. In the Nicene Creed, we proclaim: “He will come again in glory to judge the living and the dead, and His Kingdom will have no end.” One day, we will stand before the King whose holy icon we venerate, whose Gospel we hear, and whose Precious Body and Blood we receive. On that

day, our titles, possessions, achievements, and earthly recognition will mean very little. What will matter is whether we allowed His love to transform us. Did we forgive? Did we serve? Did we defend the dignity of others? Did we remain faithful when following Christ demanded sacrifice? At the end of the Divine Liturgy, the priest sends us forth with the words, "Let us depart in peace." We are not being sent away from God's Kingdom; we are being sent into the world to bear witness to it. Christ is already the King of the universe. But is He truly the King of your heart? That is the question this feast places before each one of us. May we never be satisfied merely with calling Jesus our King. May we have the courage, humility, and faith to let Him reign in every part of our lives, so that through us His Kingdom may become visible in the world. To Him be glory, honour, and worship, now and forever and ever. Amen.

Христос Цар — хто насправді панує в нашому серці?

Дорогі у Христі брати і сестри! У 1925 році Папа Пій XI встановив свято Христа Царя, щоб нагадати світові, який переживав великі потрясіння, що жодна земна влада не стоїть вище від Бога. Хоча це свято виникло в Західній Церкві, правда про Христа як Царя займає особливе місце і в нашій візантійській традиції. Кожну Божественну Літургію священник розпочинає словами: «Благословенне Царство Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і на віки вічні». Звернімо увагу: ми не говоримо про Боже Царство лише як про щось далеке, що колись настане. Ми проголошуємо, що воно вже присутнє серед нас. Приходячи до храму, ми стаємо перед Господом, Який є Царем неба і землі. Але тут варто запитати себе: якщо щонеділі ми визнаємо Христа своїм Царем, то чому так часто живемо так, ніби самі є господарями свого життя?

У наших храмах ми бачимо ікону Христа Вседержителя. В одній руці Він тримає Євангеліє, а другою благословляє нас. Його погляд нагадує, що Господь бачить не лише наші вчинки, а й те, що відбувається в нашому серці. Під час Херувимської пісні ми співаємо: «Всяку нині житейську відкладім печаль, щоб і Царя всіх ми прийняли». Які глибокі слова! Але чи справді ми готові відкласти свою гордість, образи, гнів і бажання завжди мати рацію? Ми побожно схиляємо голови перед іконами, цілуємо Святе Євангеліє, молимося і співаємо. І все це добре. Але чи дозволяємо Божому слову змінювати наше життя? Чи прислухаємося до Христа, коли Його наука не збігається з нашими бажаннями? Бо визнати Христа Царем на словах набагато легше, ніж дозволити Йому керувати нашим серцем.

Найповніше Христос відкриває Свою царську велич не на золотому престолі, а на хресті. У Велику п'ятницю наша Церква співає: «Сьогодні висить на дереві Той, Хто повісив землю на водах». Вдумаймося в ці слова! Той, Хто створив увесь світ, дозволяє прибити Себе до хреста. Цар слави приймає терновий вінець. Всемогутній Бог добровільно віддає Своє життя заради нашого спасіння. Земні володарі часто показують свою силу через владу над іншими, а Христос показує Свою силу через любов, смирення і жертву. Ось який наш Цар! І кожного разу, коли ми приступаємо до Святого Причастя, ми приймаємо Самого Христа. Але запитаймо себе: чи готові ми приймати не лише Його благословення, але й Його волю? Адже не можна щиро приймати Христа у Святій Євхаристії, а водночас свідомо відкидати Його заповіді у щоденному житті.

Наша східна духовна традиція вчить, що Боже Царство повинно насамперед запанувати в людському серці. Під час Великого посту ми молимося молитвою святого Єфрема

Сирійського, просячи Господа визволити нас від лінивства, гордості, владолюбства та осудження інших. Натомість просимо духа покори, терпеливості й любові. Чому це так важливо? Бо найбільша боротьба за Боже Царство відбувається не десь далеко, а всередині кожного з нас. Коли не хочемо простити, коли осуджуємо ближнього, коли ставимо власні бажання вище Божої волі, тоді ми самі не дозволяємо Христові царювати в нашому житті. Ми щодня молимося: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя». Але чи не буває так, що насправді хочемо сказати: «Господи, нехай буде моя воля»? Ми багато разів співаємо «Господи, помилуй», але чи вміємо самі бути милосердними? Наші богослужіння, молитви й духовні традиції мають не лише прикрашати наше церковне життя, але передусім змінювати нас. Важливо не тільки те, що ми приходимо на Літургію, а й те, якими людьми повертаємося з храму додому.

Для нас, українців, особливо сьогодні, коли наша Батьківщина страждає від війни, правда про Христа Царя має особливе значення. Ми добре знаємо, скільки горя приносить влада, яка не шанує Божих заповідей і людського життя. Історія вчить нас, що імперії виникають і зникають, земні правителі приходять і відходять, але Христове Царство залишається навіки. На кожній Божественній Літургії ми молимося «за мир з висот і спасіння душ наших», «за мир усього світу». Але ці слова повинні знаходити продовження в нашому житті. Молячись за Україну, за наших воїнів, за поранених, полонених, за родини, які втратили своїх близьких, ми покликані не лише просити Бога про мир, а й самі бути людьми миру. Це не означає миритися з несправедливістю чи мовчати перед злом. Навпаки, Христос закликає нас захищати правду, людську гідність і тих, хто страждає. Але водночас Він застерігає,

щоб ненависть не заволоділа нашим серцем. Бо не можна будувати Христове Царство, дозволяючи злу панувати всередині нас. Боже Царство повинно бути помітним не лише в наших храмах, а й у наших родинах, у ставленні до ближніх, у нашій доброті, чесності та готовності допомогти.

І нарешті, дорогі брати і сестри, кожна Божественна Літургія нагадує нам про вічне Царство, яке Христос відкриє у всій повноті під час Свого славного другого пришествя. У Символі віри ми визнаємо: «І вдруде прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його Царству не буде кінця». Колись кожен із нас стане перед Христом. І тоді не матиме великого значення, яку посаду ми займали, скільки грошей заробили чи скільки людей нас поважали. Значно важливішим буде інше: чи вміли ми любити, прощати, допомагати, чи залишалися вірними Богові навіть тоді, коли це було нелегко. Наприкінці Літургії священник виголошує: «В мирі вийдім». Цими словами Церква посилає нас у світ, щоб ми несли туди те, що пережили у храмі: Божу любов, мир і милосердя. Христос уже є Царем усього всесвіту. Але чи є Він Царем мого серця? Ось над чим сьогодні варто задуматися кожному з нас. Не вистачає лише називати Ісуса своїм Царем. Потрібно дозволити Йому провадити нас у щоденному житті, у наших рішеннях, словах і вчинках. Нехай Господь допоможе нам жити так, щоб через нас інші люди могли відчутти присутність Його Царства. Йому слава, честь і поклоніння нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.